
Orzecznictwo Sądu Najwyższego

Palestra 16/9(177), 58-59

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Twierdzenie odwołania, że w Zespole nie ma żadnych dyżurów, bo „wszyscy adwokaci pracują w Zespole od godz. 8 do 15”, zawiera tak oczywistą sprzeczność, że zbędne się staje wykazanie jego błędności. Zawarty w odwołaniu wniosek o przeniesienie siedziby adw. K. do zespołu w X nie może być rozstrzygnięty ze względów formalnych, decyzja bowiem w tym względzie należy w pierwszej instancji do rady adwokackiej.

Skarga w trybie nadzoru, jaką jest skarga złożona przez adw. K. w niniejszej sprawie, może być uwzględniona tylko na podstawie art. 60 u. o. u. a., a zatem tylko w sytuacji, gdyby zachodziło naruszenie prawa lub interesu społecznego. W świetle danych sprawy wykluczenie adw. K. z Zespołu znajduje podstawę prawną w przepisie § 19 ust. 1 rozp. o zespołach, w interesie społecznym zaś niewątpliwie nie leży pozostawanie w zespole niezdiscyplinowanego i zaniedbującego swe obowiązki adwokata.

Z tych względów postanowiono jak w sentencji.

ORZECNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

1.

UCHWAŁA Z DNIA 13 PAŹDZIERNIKA 1971 R.

(III CZP 62/71) *

Sąd Najwyższy w sprawie z powództwa Zakładów Mechanicznych „Ł.” w G. przeciwko Jerzemu K. o opróżnienie lokalu i czynsz, po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym zagadnienia prawnego przekazanego przez Sąd Wojewódzki w Katowicach postanowieniem z dnia 8 czerwca 1971 r. do rozstrzygnięcia w trybie art. 391 k.p.c.:

„1) Czy rewizja wniesiona przez adwokata od wyroku orzekającego opróżnienie lokalu mieszkalnego i zasądzającego czynsz podlega odrzuceniu w zakresie opróżnienia lokalu, jeżeli nie została opłacona wpisem stałym, a w razie odpowiedzi twierdzącej —

2) w jakim terminie powinien być uiszczony wpis stały od rewizji po oddaleniu wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych?”.

udzielił następującej odpowiedzi:

Do pism procesowych (jak np. pozew, rewizja) wnoszonych przez adwokata, a obejmujących roszczenia, z których jedne podlegają opłacie wpisu stałego, a inne — opłacie wpisu stosunkowego, przepis art. 17 ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 24, poz. 110 z późn. zm.) nie ma zastosowania.

Art. 17 ustawy, o którym mowa w uchwale SN, przewiduje, że pisma wnoszone przez adwokata, a nie opłacone wpisem w wysokości stałej, zwraca się adwokatowi bez wezwania do uiszczenia opłaty. Również środki zaskarżenia wnoszone przez adwokata, a nie opłacone wpisem w wysokości stałej, podlegają odrzuceniu bez wezwania do uiszczenia tej opłaty.

Redakcja

* Przedruk z OSNCP nr 6/72, poz. 100.

2.*

Art. 348 § 1 k.p.k.

Nie zachodzi obraza przepisu art. 348 § 1 k.p.k. wówczas, kiedy na rozprawie głównej występujący dwaj obrońcy oskarżonego wzajemnie siebie substytuowali i kiedy ponadto w toku tej rozprawy, przerywanej na szereg dni, obrońcy ci — za zgodą oskarżonego — siebie wzajemnie zastępowali pod nieobecność jednego z nich.

Z istoty bowiem pojęcia „substytucji” wynika, że jedna osoba przelewa lub przekazuje pełnię swego pełnomocnictwa na drugą osobę, która, jako substytut w przekazanym jej zakresie, w pełni zastępuje substytuującego.

W tych więc warunkach branie udziału w rozprawie tylko przez jednego z obrońców oskarżonego nie narusza praw oskarżonego do obrony, skoro oskarżony — jak zaznaczono — zgodził się na substytuowanie wzajemne tych obrońców.

Z tych względów nie zachodzi obraza przepisu art. 348 § 1 k.p.k. wówczas, kiedy sąd, zarządzając przerwę w rozprawie na inny termin, nie powiadomił o tym innym terminie tego obrońcy, który w dniu zarządzenia przerwy nie był obecny.

(Wyrok z dnia 11 lutego 1972 r. — IV KR 254/71).

* Przedruk z OSN, wyd. Prokuratury Generalnej, nr 5—6/1972, poz. 97.

PRASA O ADWOKATURZE

Od czasu wejścia w życie nowej procedury karnej ujawniły się kontrowersyjne poglądy i stanowiska w sprawie możliwości praktycznej realizacji nowych przepisów tej procedury regulujących udział adwokatów w postępowaniu przygotowawczym. Można tu przypomnieć opublikowaną w kwietniu ub. roku w „Gazecie Sądowej i Penitencjarnej” dyskusję redakcyjną na ten temat oraz ogłoszony na łamach tego czasopisma artykuł adw. Tadeusza de Viriona (por. „Palestra” z 1971 r., nr 7—8).

Do tej ważnej kwestii ustosunkował się ostatnio Prokurator Generalny dr Lucjan Czubiński w toku wywiadu przeprowadzonego przez redaktora naczelnego GSiP Zygmunta Franka. Treść tej rozmowy, zamieszczonej w GSiP (nr 15 z dnia 1 sierpnia br.) pt. *Trzeba skupić siły w punktach neuralgicznych*, zawiera fragment poświęcony omawianej problematyce.

Red. Z. Frank, przypominając przebieg ubiegłorocznej dyskusji, zaznaczył, iż uczestniczący w niej „prokuratorzy i adwokaci zgodni byli co do tego, że udział obrońcy w tej fazie postępowania należy do rzadkości. Różnice poglądów zarysowały się w ocenie przyczyn tej niekorzystnej sytuacji. Prokuratorzy mówili, że adwokaci nie zgłaszają chęci udziału w postępowaniu przygotowawczym, natomiast adwokaci, wspierając swe wywody wynikami przeprowadzonej ankiety, podnosili, że prokuratorzy na ogół odmawiają dopuszczenia obrony do udziału w postępowaniu przygotowawczym, a jeżeli dopuszczają, to nie stwarzają na ogół możliwości